

**דיוור שלח**

**שושנים**



**ב**גיל 17 יצא בפעם הראשונה בחייו לפאריס, כשהוא רכוב על אופניים. הוא החל עובד עבור חייט קטן, עבר משם לעבוד במשרדי הנהלת-השבונות של הצלב-האדום, ומייד עם תום מלחמת-העולם השנייה נתקבל כעובד קבוע בבית-האופנה של פאקווי.

ימים אחדים אחרי שהחל בעבודתו שם הטיל עליו פאקווי לתכנן את החליבושות לסרט חדש של ז'אן קוקטו. הסרט הפך נכס קלאסי, וקארדן הוזמן לתכנן תילבורי שנת לסרט שבו כיכב ז'אן מארה. "סוף-סוף עשיתי את הדברים שעליהם חלמתי תמיד", אומר קארדן. "זה היה בשבילי כמו לחיות בארץ-החלומות." באותם ימים החל רואה מעט רווחים. עד אז הוא התגורר בהדרגה-משרתות עלוב, ועבד 18 שעות רצופות ביממה.

זמן קצר אחר-כך עבר קארדן לעבוד בבית-האופנה של כריסטיאן דיור. כחלוף שנים אחדות של עבודה משותפת, מחליט לפרוש בגלל מריבה עם דיור, והשיב בלאו מחלט של תריסרי השושנים ששלח לו דיור, לפייסו. חודשים ספורים לפני שנפטר דיור, בי-1957, הציע לקארדן לנהל את בית-האופנה שלו. אולם זה העדיף לפתוח אטלייה משלו. דיור לא נטר לו טינה, והרעיף עליו אינטוף עבודות.

תקופת-הפריחה של קארדן החלה. את הבוטיק הראשון שלו הוא פתח ב-1957. ומאז יש בבעלותו הבילעדית שישה בוטיקי: שלושה בפאריס והאחרים בברוקלין, טוקיו וניו-יורק. כל שאר מאות הבוטיקים ברחבי העולם, הנושאים את שמו, מכניסים לכיסו רווחים עצומים, תמורת הזכות להשתמש בסמל המיסחרי שלו. הוא מוכן לפתוח סוכנות בכל מקום. בתנאי שמוכנים לקבל את תנאיו — הוא יהיה ספקר הסחורות הבילעדי, ויקבל עשרה אחוז מן המכירות. "עסקי בארצות-הברית בילבד מכניסים לי כמאה מיליון דולר בשנה", הוא אומר. "אנשים מוכנים לשלם הרבה בשביל המוניטין שלי. אבל התענוג הגדול ביותר שלי הוא לעשות דברים חדשים. דברים שלא נעשו עד היום. מרכיני זה מוטיקה, נסיעות, מיסעדות ואמנות, והרבה הרבה עבודה יומיומית.

"מאד פשוט בשבילי לתכנן אופנה חד-שה", הוא מספר. "אני נכנס לחדר-העבודה שלי, חושב מה הדבר שנישים אינן רגילות אליו, ומנסה ליצור אותו. אני רק נתן את הצבעים, החומר והצורה. את שאר העבודה עושה הצוות שלי.

"קשה מאד להיות מיספר אחד באופנה. לקח לי 30 שנה להגיע לכך, ולמרות שטוענים שהצלחתי לשנות את מראה הר עולם, אני מודה ומתוודה שאין לי שום שאיפה כזו. מה אני יכול לעשות, שכל מוצר חדש שלי מועתק מייד בכל העולם?" "אינני יודע מה קורה בישראל", מודה קארדן. "גדמה לי שיש שם איוה בית-חרושת שמייצר עבורי משהו לגברים. הייתי שם בביקור לפני שנים אחדות, וזה הספיק לי.

**העיתונות החזירה**

**את המיני**



**א**ינני חושב שאבקר בקרוב שוב בישראל. איש אינו מסוגל לתאר לעצמו בכמה ארצות אני חייב להיות. פשוט אין לי זמן בשביל זה. האמת היא שאני מתכוון עכשיו לנסוע לסיין, אחרי הכל, יש שם 800 מיליון לקוחות פוטנציאליים. ואולי אצליח לשנות משהו במעיל מאו האדום. מי יודע.

"אבל, אני מוכן לגלות סקופ", הוא אומר לפתע. "מעצבי-האופנה האמיתיים בעולם הם העיתונאים. למשל, התצוגה האחרונה של איפנת הקיץ. הצגתי שם עשרות דגמים, וביניהם דגם אחד של מיני. כך עשו גם שאר המתכננים. בקולקציות שלהם. מה עשתה העיתונות? התעלמה לגמרי מכל שאר הדגמים שהצגתי, לקחה תמונה של אותו דגם מיני בודד, לקחה תמונה של דגם מיני משל איב סאן-לורן ושל דיור, ויצאה ככותלת-ענק: המיני חוזר לאופ-נה! אז אני שואל: האם אני מעצב את האופנה?"

**מה נשתנה?**

שואלים אותנו שוב: מה יהיה?

רבין הלך פתאום.

פרס יביא בחזרה את דיין, או לא?

יש הבדל? אין הבדל?

מפ"ם תפרוש או לא? (השאלה הניצחית).

אנחנו עדיין לא יודעים.\*

אבל אנחנו כן יודעים, שהתשובה היחידה לבעיות שעומדות בפנינו, היא רשימת-שלום יהודית-ערבית אמיתית.

ואנחנו גם יודעים, כי מי שרוצה לעשות שלום

עם הפלשתינאים, צריך לדעת לשתף-פעולה קודם-כל עם ערביי הארץ.

אנחנו כאלה.

אנחנו לא נפרסם מלה אחת שאיננה יכולה להתרגם לערבית ולהיפך. לא נפרסם דרגות צבאיות של מועמדינו, אפילו אם נזכה בגנרלים תומכים...

עם פרס יקטן עוד יותר המרחק בין המערך לליכוד.

לכן מאבקנו יהיה נגד הממשלה, הימין והדוחפים למלחמה.

בואו נהפוך את מערכת הבחירות הזו לעוד מנוף אחד בדרך לשלום.

אנחנו נתמיד בדרישה להסכם אי-התקפה ולהסכם עודפים עם של"י, כדי ששום קול לא יילך למחנה הימין והמלחמה.

**החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון - ר**

המפלגה הקומוניסטית הישראלית (רק"ח), פנתרים שחורים וחוגי ציבור יהודים וערבים תל-אביב, ת.ד. 4885.

\* המודעה נמסרה לדפוס ביום א', 10.4, ב-3 אחה"צ.



**בהגרת הפיס סך הפרסים 4.8 מיליון ל"י**

**פרס ראשון 750.000 ל"י**

קנה לך כרטיס ובוא

לטכס ההגרה



**דרושה בהשכרה דירה 3 - 2 1/2 חדרים**

ריקה + טלפון

בצפון ת"א

לטלפן: 243386